

CAMINS OBERTS

El rovell de l'ou

Al llarg de la nostra vida identifiquem moments i situacions de tota mena. N'hi ha que són crucials i d'altres que ho són menys o semblen més intranscendents. El fet és que, segons la nostra mirada de fe, de tots en podem treure una lliçó positiva. N'estic segur. Fins i tot d'aquells escenaris que són, als nostres ulls, una autèntica calamitat. La vida és un llarg aprenentatge. El fet clau seria aprendre sempre, i aprendre'n la millor lliçó. És allò que diem, d'una manera popular, no perdre's «el rovell de l'ou».

Amb aquesta expressió ens remetem a allò que és important, i això s'escau, sens dubte, amb una de les escenes darreres —no pas l'última— de la vida de Jesús. Em refereixo al moment de la creu. Es tracta d'un moment explicatiu com cap altre. En ell identifiquem la manera com Jesús afronta el sofriment, la traïció, el rebuig. Humanament parlant, no és pas un moment fàcil. A tots ens costa entendre, assumir i digerir aquest lliurament total i amorós de Jesús. Però és així com Ell ha volgut mostrar-nos la lliçó més important de totes: lliurar la vida estimant. Així sí. Així val la pena. El sofriment, experiència comuna per a tota la humanitat, només pot digerir-se quan sabem que només l'Amor és el que dona sentit al nostre viure.

Penso en tants de vosaltres, estimats diocesans, que doneu el vostre temps, els vostres ta-

lents, els vostres dons, els vostres recursos... per construir un món nou. Des del poble més petit fins a la gran ciutat, sou molts els qui us plantegeu la vida des d'aquesta entrega amorosa. Gràcies. Això ens encoratja a tots. Aquest estil és propi de Jesús: donar-se sense esperar res a canvi. Que ningú substitueixi l'Amor per altres succedanis. Que ningú ens prengui l'Amor.

Vet aquí que, en tornar del període clàssic de les vacances escolars, i just quan les escoles acullen els seus alumnes, ens trobem amb aquesta festa litúrgica, l'exaltació de la creu,

que és una bona invitació per engegar un nou curs acadèmic. Arribar a trobar i assaborir «el rovell de l'ou» ens ha de permetre «separar el gra de la palla», és a dir, saber què és important i què no ho és. Això ens demana paciència. No naixem amb la lliçó apresada. És a dir: això d'estimar generosament, però sobretot sense esperar res a canvi, com fa Jesús, i fins i tot quan estimar ens desgasta la vida, demana temps.

M'agrada escoltar les històries de resistència i esperança de tants homes i dones contemporanis. Vides marcades, de vegades, per la injustícia, pel fracàs, per la crítica, pel dolor, pel rebuig, per la traïció... Si ens diem cristians i ho volem ser, no podem ignorar la creu. Però la creu no ens convida a ser partidaris de la tristesa; ans al contrari. La creu apunta al cel. La creu és el penúltim capítol de la vida de Jesús. Ho sabem. Ens

cal a tots identificar la creu o les creus que ens toca portar. Però que ningú no visqui aquest reconeixement com una llosa insuperable. Nosaltres volem viure en l'Amor i des de l'Amor. És l'única manera de viure amb sensatesa. Així viu Jesús. La festa litúrgica de l'exaltació de la creu ens convida a no allunyar la nostra vida del rovell de l'ou, és a dir, de l'Amor. No ho oblidem: la creu és sempre signe de victòria, la victòria de l'Amor.

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Pregària per la pau davant de la catedral

Una cinquantena de persones van participar, el passat 15 d'agost, en una pregària per la pau que, encapçalada pel bisbe Daniel, es va celebrar al davant de la catedral de Lleida un cop finalitzada l'Eucaristia amb motiu de la festa de l'Assumpció de Mare de Déu. En acabar la missa, el bisbe Daniel va convidar els fidels a participar en una pregària de cinc minuts en silenci, en la

línia del que havia demanat el papa Lleó XIV i que va tenir continuïtat amb una jornada de dejuni el dia 22, en què es van tenir presents els conflictes bèl·lics que hi ha al món, especialment els que afecten Gaza i Ucraïna. En el transcurs de la celebració d'aquest 15 d'agost també es va fer la tradicional processó de la Verge de la Llitera, patrona de la catedral de Lleida, un costum que té 528 anys.

CAMINOS ABIERTOS

El quid de la cuestión

A lo largo de nuestra vida identificamos momentos y situaciones de todo tipo. Hay algunos que son cruciales y otros que lo son menos o parecen más intrascendentes. El hecho es que, según nuestra mirada de fe, de todos podemos sacar una lección positiva. Estoy seguro de ello. Incluso de aquellos escenarios que, a nuestros ojos, son una auténtica calamidad. La vida es un largo aprendizaje. La clave sería aprender siempre, y aprender la mejor lección. Es lo que decimos, de una manera popular, no perderse «el quid de la cuestión».

Con esta expresión nos remitimos a lo que es importante, y esto encaja, sin duda, con una de las escenas últimas —no la última— de la vida de Jesús. Me refiero al momento de la cruz. Se trata de un momento explicativo como ningún otro. En él identificamos la manera en que Jesús afronta el sufrimiento, la traición, el rechazo. Humanamente hablando, no es un momento fácil. A todos nos cuesta entender, asumir y digerir esta entrega total y amorosa de Jesús. Pero es así como Él ha querido mostrarnos la lección más importante de todas: entregar la vida amando. Así sí. Así vale la pena. El sufrimiento, experiencia común para toda la humanidad, solo puede digerirse cuando sabemos que únicamente el Amor es lo que da sentido a nuestra existencia.

Pienso en tantos de vosotros, estimados diocesanos, que dais vuestro tiempo, vuestros talentos, vuestros dones, vuestros recursos... para construir un mundo nuevo. Desde el pueblo más pequeño hasta la gran ciudad, sois muchos los que os planteáis la vida desde esta entrega amorosa. Gracias. Esto nos alienta a todos. Este estilo es propio de Jesús: darse sin esperar nada a cambio. Que nadie sustituya el Amor por otros sucedáneos. Que nadie nos quite el Amor.

He aquí que, al volver del periodo clásico de las vacaciones escolares, y justo cuando las escuelas acogen a sus alumnos, nos encontramos con esta fiesta litúrgica, la exaltación de la cruz, que es una buena invitación para empezar un nuevo curso académico. Llegar a encontrar y saborear «el quid de la cuestión» nos debe permitir «separar el grano de la paja», es decir, saber qué es importante y qué no lo es. Esto nos pide paciencia. No nacemos con la lección aprendida. Es decir: eso de amar generosamente, pero sobre todo sin esperar nada a cambio, como hace Jesús, e incluso cuando amar nos desgasta la vida, requiere tiempo.

Me gusta escuchar las historias de resistencia y esperanza de tantos hombres y mujeres contemporáneos. Vidas marcadas, a veces, por la injusticia, por el fracaso, por la crítica, por el dolor, por el rechazo, por la traición... Si nos decimos cristianos y lo queremos ser, no podemos ignorar la cruz. Pero la cruz no nos invita a ser partidarios de la tristeza; al contrario. La cruz apunta al cielo. La cruz es el penúltimo capítulo de la vida de Jesús. Lo sabemos. Nos hace falta a todos identificar la cruz o las cruces que nos toca llevar. Pero que nadie viva este reconocimiento como una losa insuperable. Nosotros queremos vivir en el Amor y desde el Amor. Es la única manera de vivir con sensatez. Así vive Jesús. La fiesta litúrgica de la exaltación de la cruz nos invita a no alejar nuestra vida del quid de la cuestión, es decir, del Amor. No lo olvidemos: la cruz es siempre signo de victoria, la victoria del Amor.

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

La reforma de la Sang recupera un antic òcul

Les obres de restauració de la teulada i la façana de l'església de la Sang, que van finalitzar el passat 31 de juliol després de cinc mesos, s'han aprofitat per recuperar un òcul a la façana principal que estava amagat des del temps de la Guerra Civil. Fotografies de l'època mostraven aquest petit rosetó, que es desconeix amb exactitud quan

s'hauria tapat, i que els restauradors han recuperat aprofitant les obres. Quan es va obrir la paret, es va descobrir que part d'aquest element s'havia conservat intacte. Això sí, es creu que l'òcul era merament decoratiu, ja que està en una paret de 40 centímetres de profunditat que impedeix el pas de la llum. Els treballs han tingut un cost de gairebé mig milió d'euros que han estat finançats per la Paeria, la Diputació, la Generalitat, la Congregació de la Sang i per donacions dels fidels.

El prior de la Congregació, Eduard Segarra, va explicar que «ara volem arreglar l'enteixinat de fusta del sostre de l'església, de finals del segle XIX, i la portalada renaixentista del s. XVI, però encara hem de trobar el finançament». D'altra banda, també hi ha la intenció de reposar les tres figures que hi havia a les fornícules de la façana. «Estan buits des de la Guerra Civil. Tenim els busts de les escultures. Sabem que un és sant Antoni Abad, mentre que no sabem si els altres dos són sant Bonaventura i sant Isidor, o sant Agustí i sant Jeroni», va detallar el prior.

Presentats els originals del Certamen Marià

L'Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida lliurarà els premis del 158è Certamen Literari Marià, que en aquesta edició està dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, en commemoració del mil·lenari de la fundació del monestir. El termini de presentació d'originals va finalitzar el passat 10 de setembre en les diferents categories, en què s'atorgaran sis premis:

quatre en l'apartat de poesia i dos en el de prosa. Destaca el Primer Premi de Poesia i Flor Natural del

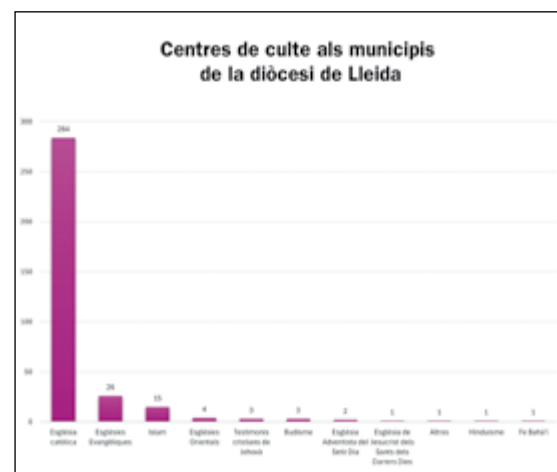
Certamen del Bisbat de Lleida, dotat amb 800 €, a la millor poesia que lloï la Verge Blanca de l'Acadèmia, i el segon, atorgat per la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida i dotat amb 500 €, a la millor poesia en català que lloï la Mare de Déu de Montserrat.

Enguany també s'ha convocat per primera vegada un concurs de dibuix infantil en

honor a la Verge Blanca amb un premi de 100 € per adquirir llibres o material escolar.

El catolicisme segueix sent majoritari a Lleida

El 83% dels centres de culte dels municipis de la diòcesi de Lleida són de la confessió de l'Església catòlica, amb un total de 284 de 341. Així es desprèn del Mapa religiós de Catalunya, impulsat per la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya i actualitzat amb dades del 2024. A la diòcesi hi consten onze confessions. Així, després del catolicisme, la següent religió amb més temples són les esglésies evangèliques, amb 26; seguit de l'islam, amb 15; les esglésies orientals, amb 4; els Testimonis Cristians de Jehovà i el budisme en tenen tres cada una; hi ha dues esglésies adventistes del Setè Dia i una de l'Església de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies, de l'Hinduisme i de la Fe Bahà'í (una religió abrahàmica monoteista).

Els joves de Lleida al Jubileu

Una quinzena de joves de la diòcesi de Lleida han pelegrinat aquest estiu fins a Roma per participar, el cap de setmana del 2 i 3 d'agost, en el Jubileu dels Joves, que va reunir més d'un milió de nois i noies d'arreu del món

al voltant del papa Lleó XIV. L'expedició, que se sumava a la dels joves de la diòcesi de Tortosa, va aprofitar l'experiència per fer un viatge més ampli per Itàlia en una experiència transformadora, que també van rebre la visita del bisbe Daniel, que es va sumar al delegat de Joventut, Mn. Manel Mercadé, que els va acompanyar tota la setmana.

En Víctor, un dels joves participants en el pelegrinatge, explicava que «ha estat una gran experiència, on hem pogut compartir ideals, compartir la fe entre nosaltres i, d'alguna manera, tornar a néixer com a cristians».

La Marta estava eufòrica per l'experiència: «He connectat amb persones increïbles, amb qui hem fet una pinya espectacular. Hem compartit moments únics, rialles, reflexions, cançons, abraçades i molta fe». Per la seva banda, el bisbe Daniel Palau assegura que en experiències com la del Jubileu «es donen moments gratuïts de trobada amb els joves, que moltes vegades no es poden donar de forma habitual durant l'any».

Pelegrinatge de migrants a Lourdes

La Pastoral Diocesana de Persones Migrades de Lleida organitza, en el marc del Jubileu de l'Esperança, un pelegrinatge al Santuari de Lourdes que es farà el proper 27 de setembre.

El delegat de migrants del bisbat, Mn. Adrian Burca destaca que «molts migrants no només venen a casa nostra per a treballar, sinó també per a cultivar-se espiritualment».

La inscripció ja està oberta i els interessats poden apuntar-s'hi fins al 21 de setembre. El viatge costa 50 euros per als adults i 30 per als menors de 15 anys. La sortida es farà a les cinc de la matinada des de la parròquia del Carme. El responsable del grup serà Mn. Lucas amb qui es pot contactar per telèfon o per WhatsApp al número 676 852 866.

Ofrena a la tomba del beat Francesc Castelló

Un grup de 280 persones del moviment «Camino Neocatecumenal» de Saragossa, Terol i Sòria van fer parada a Lleida el passat 29 de juliol per resar a la tomba del beat Francesc Castelló Aleu, aprofitant que estaven de camí a Roma per assistir al Jubileu de la Joventut. Acompanyats pel seu catequista, Mn. Salvador David, van anar a la Seu Vella a resar els Laudes i, posteriorment, es van desplaçar fins al cementiri, lloc on va morir martiritzat el beat Castelló. Allà van ser rebuts per Mn. Gerard Soler i Mn. Santiago Mataix. Un cop a l'espai on reposen els afusellats durant la Guerra Civil, van cantar i resar, i parelles de joves van fer una ofrena floral.

REFLEXIONS

El bon samarità

La paràbola del bon samarità (Lc 10,25-37), com tants altres textos bíblics, forma part del nostre bagatge cultural.

En la nostra llengua l'expressió «ser un bon samarità» s'aplica a la persona disposada a donar un cop de mà a qui està necessitat d'ajuda urgent. Ara bé, fer-se proïsme no és una cosa que sorgeix de forma espontània. Requereix una disposició interior i un entrenament que podríem anomenar espiritual. A la paràbola són tres (en la vida real solen ser molts) els que passen al costat del malferit, però només el samarità se'n compadeix. La seva compassió el porta a aturar-se i a fer-se proïsme del moribund. Dels tres vianants és l'únic que estava preparat per donar aquest pas.

En el relat de Lluc tot comença arran d'una pregunta malintencionada. Un mestre de la Llei pregunta a Jesús qui és el seu proïsme segons l'ensenyament continguda en la Torà, al que aquest respon: «el proïsme ets tu mateix cada vegada que et fas proïsme d'una persona que et necessita». Dit d'una altra manera, les persones necessitades són les que t'ofereixen la possibilitat d'estimar. Saber qui són aquests altres no té importància.

El que en realitat importa és prendre consciència que jo soc el proïsme de qualsevol persona necessitada que Déu posa en el meu camí.

Dra. Núria Caldach-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 5,7-9 / Sl 30 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i dra. de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conven-

tual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Feliu de Llobregat: □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15]. Sant Andreu Kim Tae-gon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i

companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

Exaltació de la Santa Creu

COMENTARI

«El Fill de l'home
ha de ser enlairat
perquè tothom tingui
vida eterna»

Trenquem avui la llarga llista de diumenges durant l'any per celebrar una festa molt antiga que ja tenia lloc a Jerusalem a partir de l'any 335. A diferència del Divendres Sant avui contemplem joiosos la Creu: és l'exaltació de la Santa Creu. Contemplem amb alegria el Crist que dona la seva vida perquè tots tinguem vida eterna. *El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna.* Enlairat en la creu. Per això posa l'exemple que hem llegit a la primera lectura: *Com Moisès al desert enlairà la serp.* La creu ens parla de l'amor de Déu: *Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.* Aquest és el desig, aquesta és la voluntat de Déu: que tots els homes tinguem vida eterna. I ho torna a dir Jesús en una formulació diferent: *Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.* Per això contemplem avui la Creu amb un profund agraïment i amb una fe ben plena. La primera lectura ens parlava de les serps verinoses que picaven els israelites. Llavors *Moisès va fer una serp de coure i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure salvava la vida.* Però com diu el llibre de la Saviesa: *Qui el salvava no era allò que contemplava [la serp] sinó tu, Senyor que salses tothom.* Era el Senyor, la fe, no la serp el que salvava. Per això veiem en la serp enlairada un símbol del Crist clavat a la creu. I sant Pau en un himne magnífic ens recorda que *Jesucrist que era de condició divina va prendre la condició d'esclau... s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu.* Però ara ve el que celebrem avui: *Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom reconegui que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.* Avui agraïm la creu salvadora; avui creiem de manera especial en l'amor de Crist manifestat en la creu; avui ens sentim cridats a estimar aquest Crist que dona la vida per nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies, tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vas fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable.» Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posala en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida.» Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

▶ Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna.

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

▶ Lectura del Libro de los Números (Núm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían, y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.»

Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpiente quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

▶ Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las obras del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclínate el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentían: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos.

Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.

Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.»